

KAPITOLA 1

„Kapitáne Pellaeone?“ zavolal hlas v posádkové šachtě na levoboku a překřičel běžný šum hovoru na pozadí. „Zpráva z hlídkové linie: průzkumné lodě právě vystoupily z hyperprostoru.“

Pellaeon se nakláněl přes rameno muže, který měl na můstku *Chimaery* službu u technického panelu, a na volání nereagoval. „Zjistěte, co je to za výchytku,“ nařídil a poklepal světelným perem na displej.

Technik k němu tázavě vzhlédl. „Pane...?“

„Slyšel jsem,“ potvrdil Pellaeon. „Dostal jste rozkaz, poručíku.“

„Ano, pane,“ odpověděl poručík uctivě a pustil se do hledání.

„Kapitáne Pellaeone?“ opakoval hlas, tentokrát blíž. Pellaeon nespouštěl oči z displeje a čekal, dokud neuslyší zvuk blížících se kroků. Pak se s veškerou královskou vážností, kterou mu propůjčilo padesát let služby v Imperiální flotile, napřímil a otočil.

Rázný krok mladého důstojníka znejistil a pak se prudce zastavil. „Ehm, pane –“ Pohlédl Pellaeonovi do očí a hlas mu pomalu odumřel.

Po dobu několika úderů srdce nechal Pellaeon viset ticho ve vzduchu, dost dlouho na to, aby si toho ti poblíž všimli. „Tady nejste na dobytčím trhu na Shaum Hii, poručíku Tschele,“ řekl nakonec klidným, ale ledově chladným hlasem. „Jste na velitelském můstku

imperiálního hvězdného destruktora. Rutinní informace se nemohou – opakují, *nemohou* – jen tak pokřikovat zhruba směrem k příjemci. Je to jasné?“

Tschel polkl. „Ano, pane.“

Pellaeon mu ještě chvíli hleděl do očí a potom zlehka kývl. „Tak. Podejte hlášení.“

„Ano, pane.“ Tschel znovu polkl. „Právě jsme obdrželi zprávu od hlídkových lodí, pane. Průzkumníci se vrátili z výpadu do soustavy Obroa-skai.“

„Výborně,“ kývl Pellaeon. „Měli nějaké potíže?“

„Jen malé, pane – domorodci měli zřejmě námitky, když jim vyrabovali centrální systém knihovny. Velitel perutě se zmínil, že se ho pokoušeli pronásledovat, ale setrásl je.“

„To doufám,“ odušil Pellaeon ponuře. Obroa-skai zaujímalo strategickou polohu v hraničních oblastech a zprávy rozvědky nasvědčovaly tomu, že Nová republika výrazně usiluje o jeho členství a podporu. Pokud tam měla v době útoku diplomatické lodě...

Nu, to se brzy dozví. „Ať se velitel perutě hlásí v instruktážní místnosti na můstku, jakmile jeho loď přistanou,“ vydal pokyn Tschelovi. „A hlídkové linii vyhlaste žlutý poplach. Odchod.“

„Ano, pane.“ Poručík se otočil v docela dobré nápodobě vojenského „čelem vzad“ a zamířil zpátky ke komunikační konzole.

Byl to mladý poručík... a v tom, pomyslel si Pellaeon s trochou staré hořkosti, to celé vězelo. Za starých časů – když bylo Impérium na vrcholu moci – by bylo nemyslitelné, aby někdo tak mladý jako Tschel sloužil v hodnosti důstojníka na můstku lodi, jako byla *Chimaera*. Jenže teď...

Podíval se na druhého mladíka u technického panelu. Teď naopak nebyl na palubě *Chimaery* téměř nikdo jiný než samí mladí muži a ženy.

Pellaeon pomalu klouzal očima po můstku a cítil, jak mu žaludek svírají ozvěny starého hněvu a nenávisti. Věděl, že ve Flotile byla spousta velitelů, kteří původní Hvězdu smrti vnímali jako nestydatý pokus císaře dostat obrovskou vojenskou sílu Impéria pod své přímé velení, stejně jako už to udělal s veškerou politickou mocí. Když

se rozhodl přehlížet prokázanou zranitelnost bitevní stanice a zahájit stavbu druhé Hvězdy smrti, toto podezření ještě zesílilo. Pro její ztrátu by ve vyšších kádrech Flotily truchlil asi jen málokdo... kdyby ovšem s sebou ve smrtelných křečích nevzala i hvězdný superdestruktor *Executor*.

Ani po pěti letech se Pellaeon neubráníl tomu, aby sebou při vzpomínce na ten výjev nešukl: neovladatelný *Executor* se sráží s nedokončenou Hvězdou smrti a rozpadá se při mohutné explozi bitevní stanice. Ztráta takové lodi byla zlá sama o sobě a skutečnost, že se jednalo právě o *Executor*, to celé ještě zhoršovala. Tento hvězdný superdestruktor byl osobní lodí Dartha Vadera, a navzdory legendárním – a často vražedným – rozmarům Temného pána se služba na palubě té lodi považovala za rychlou cestu k povýšení.

Znamenalo to, že spolu s *Executorem* zahynula i velká část těch nejlepších mladých důstojníků, poddůstojníků a členů posádky.

Flotila už se z té katastrofy nevzpamatovala. Bez velitelské lodi *Executoru* se bitva zvrhla v naprostý zmatek. Několik dalších hvězdných destruktorů bylo zničeno dřív, než byl konečně vydán rozkaz k ústupu. Pellaeon převzal velení poté, co zahynul předchozí kapitán *Chimaery*. Dělal, co mohl, aby udržel loďstvo pohromadě, ale navzdory jeho úsilí už se jim nepodařilo přejít do útoku proti Rebelům. Místo toho je Rebelové nutili vyklízet jednu pozici za druhou... až se ocitli tady.

Tady, v někdejších stojatých vodách Impéria, s pouhou čtvrtinou soustav, které zůstaly pod imperiální nadvládou. Tady, na palubě hvězdného destruktoru, jehož obsluhu téměř výlučně tvořili pečlivě vycvičení, ale zoufale nezkušení mladí lidé, z nichž mnozí byli ze svých rodných světů naverbováni násilím nebo pod hrozbou násilí.

Tady, pod velením snad největšího vojenského génia, jakého kdy Impérium spatřilo.

Pellaeon se pousmál – byl to neklidný, vlčí úsměv – a znovu se rozhlédl po můstku. Ne, konec Impéria ještě nenastal. Však na to ta samozvaná Nová republika taky přijde.

Podíval se na hodinky. Dvě patnáct. Velkoadmirál Thrawn bude touhle dobou meditovat ve svém velitelském sále... a jestliže

imperiální protokol nedovoluje poručíkům pokřikovat přes můstek, pak už vůbec nestrpí, aby byl velkoadmirál při svých meditacích vyrušován interkomem. Mluví se s ním osobně, nebo se s ním nemluví vůbec. „Sledujte dál ty výchytky,“ nařídil Pellaeon poručíkovi u technického stanoviště a zamířil ke dveřím. „Za chvíli jsem zpátky.“

Velkoadmirálův nový velitelský sál se nacházel dvě paluby pod můstkem, v prostoru, který kdysi vyplňovala luxusní kajuta bývalého velitele. Když Pellaeon našel Thrawna – nebo přesněji, když velkoadmirál našel jeho –, jedním z Thrawnových prvních činů bylo, že kajutu obsadil a nechal ji přeměnit v jakýsi druhý velitelský můstek.

Druhý velitelský můstek, meditační místnost... a možná ještě něco víc. Na palubě *Chimaery* nebylo žádným tajemstvím, že v upraveném sále tráví velkoadmirál většinu svého času. Tajemstvím ale bylo, co přesně tam ty dlouhé hodiny dělá.

Pellaeon přistoupil ke dveřím, narovnal si uniformu a dodal si odvahy. Možná to brzy zjistí. „Kapitán Pellaeon jde za velkoadmirálem Thrawnem,“ oznámil. „Mám informa-“

Dveře se otevřely, ještě než to dořekl. Pellaeon se duševně připravil a vstoupil do kalně osvětleného předsálí. Rozhlédl se, a když nespatriil nic zajímavého, zamířil ke dveřím do hlavního sálu, které se rýsovaly pár metrů před ním.

Jediným varováním mu byl závan vzduchu vzadu na krku. „Kapitáne Pellaeone,“ zamňoukal mu do ucha hluboký, skřípavý, jakoby kočičí hlas.

Pellaeon sebou polekaně trhl, ohlédl se a proklel sebe i to malé šlachovité stvoření, které stálo sotva půl metru od něj. „K čertu s tebou, Rukhu,“ zavrčel. „Co to děláš?“

Rukh na něj dlouhou chvíli jen mlčky zíral a Pellaeon cítil, jak mu po zádech stéká kapička potu. V šeru vypadal Rukh s velkýma tmavýma očima, vystouplou čelistí a lesklými, jako jehly ostrými zuby ještě děsivěji než za obvyklého osvětlení.

Tím spíš tak působil na někoho, jako byl Pellaeon – na někoho, kdo věděl, k čemu Thrawn Rukha a ostatní Noghrie využívá.

„Dělám svou práci,“ odpověděl nakonec Rukh. Téměř nedbale pokynul štíhlou rukou ke vnitřním dveřím a Pellaeon zahlédl

záblesk nože, který vzápětí zmizel v Nogriho rukávu. Zabiják sevřel dlaň, pak ji zase rozevřel a pod tmavošedou kůží se mu pohybovaly ocelové svaly. „Smíte vstoupit.“

„Děkuji,“ zavrčel Pellaeon. Znovu si narovnal uniformu a otočil se zpátky ke dveřím. Když přišel blíž, otevřely se, a on jimi vstoupil – Do tlumeně osvětleného muzea umění.

Zastavil se hned za dveřmi a užasle se rozhlédl. Stěny i klenutý strop pokrývaly dvojrozměrné malby a plastiky, některé mohly být dílem lidských rukou, ale většina byla zřetelně cizího původu. Také tu stály nejrůznější sochy, některé přímo na podlaze, jiné na podstavcích. Uprostřed sálu se nacházel dvojitý kruh opakovacích displejů, vnější prstenec byl o něco vyšší než ten vnitřní. Obě sady displejů – alespoň ty, na které Pellaeon viděl – rovněž zobrazovaly umělecká díla.

A uprostřed dvojitého kruhu, v přesné kopii admirálského křesla z velitelského můstku, seděl velkoadmirál Thrawn.

Seděl bez hnutí. Modročerné vlasy se mu leskly v kalném světle a bleděmodrá kůže působila chladně a cize na postavě, která jinak vypadala veskrze lidsky. Hlavou se opíral o opěrku, oči měl přivřeně a mezi víčky bylo vidět rudé záblesky.

Pellaeon si olízl rty. Náhle zapochyboval, zda bylo moudré takto vpadnout do Thrawnovy svatyně. Jestli se velkoadmirál rozzlobí...

„Pojďte dál, kapitáne,“ vstoupil Thrawnův tichý modulovaný hlas do Pellaeonových myšlenek. Oči měl dosud přivřeně na pouhé štěrbininky. Drobným a pečlivě odměřeným pohybem ruky opsal půlkruh kolem sebe. „Co si o tom myslíte?“

„Je to... velmi zajímavé, pane.“ Na nic víc se Pellaeon nezmohl, zatímco kráčel k vnějšímu kruhu displejů.

„Všechno je to samozřejmě holografické,“ pokračoval Thrawn a Pellaeonovi připadalo, že v jeho hlase zaslechl náznak lítosti. „Sochy i obrazy. Některé už jsou nenávratně ztracené, další jsou na planetách, které nyní okupuje Rebelie.“

„Ano, pane,“ přikývl Pellaeon. „Říkal jsem si, že by vás zajímalo, admirále, že se průzkumníci vrátili ze soustavy Obroa-skai. Velitel perutě bude za pár minut připraven podat hlášení.“

Thrawn pokýval hlavou. „Podařilo se jim vniknout do centrálního systému knihovny?“

„Získali přinejmenším část informací, které jste žádal,“ oznámil Pellaeon. „Ještě nevím, jestli stačili svůj úkol dokončit – zřejmě došlo k pokusu o pronásledování. Velitel perutě si ale myslí, že je setřásel.“

Thrawn chvíli mlčel. „Ne,“ řekl nakonec. „Ne, tomu nevěřím. Zvlášť jestli ti pronásledovatelé patří k Rebelii.“ Zhluboka se nadechl, narovnal se v křesle a poprvé od chvíle, co Pellaeon vstoupil, otevřel své rudé žhnoucí oči.

Pellaeon jeho pohled bez mrknutí opětoval. Byl na to docela hrdý. Většina císařových vrchních velitelů a dvořanů se před těma znepokojivýma očima necítila dobře. A vlastně ani před samotným Thrawnem. Právě proto nejspíš velkoadmirál strávil velkou část své vojenské kariéry v Neznámých oblastech, kde se snažil dostat barbarské části galaxie pod imperiální nadvládu. Svými úspěchy si vysloužil titul válečného lorda a právo nosit bílou velkoadmirálskou uniformu – stal se jediným nečlověkem, kterému tu poctu císař udělil.

Ironií osudu byl kvůli tomu ještě nepostradatelnější při pohraničních taženích. Pellaeon často přemítal, jak by asi dopadla bitva o Endor, kdyby na *Executoru* nevelel Vader, ale Thrawn. „Ano, pane,“ řekl. „Hlídkové linii jsem vyhlásil žlutý poplach. Máme přejít na červený?“

„Zatím ne,“ odpověděl Thrawn. „Ještě máme pár minut. Povězte mi, kapitáne, víte něco o umění?“

„Ech... mnoho ne,“ vypravil ze sebe Pellaeon. Náhlá změna tématu ho poněkud zmátla. „Nikdy jsem neměl čas se mu věnovat.“

„Měl byste si ten čas udělat.“ Thrawn ukázal na displeje po své pravici. „Malby ze Saffy,“ prohlásil. „Asi 1550 až 2200 let před Impériem. Povšimněte si, jak se styl mění – třeba tady – při prvním kontaktu s Thennqorou. A tamhle –“ ukázal na levou stěnu, „– jsou ukázky paonnidského umění extrassa. Všimněte si podobností s ranými díly ze Saffy a vaathkreeskými plochými sochami z poloviny 18. století před Impériem.“

„Ano, už to vidím,“ přisvědčil Pellaeon, ne tak docela upřímně. „Admirále, neměli bychom –?“

Zarazil se, když vzduch prořal ostrý hvizd. „Můstek velkoadmirálu Thrawnovi,“ ozval se z interkomu napjatý hlas poručíka Tschela. „Pane, útočí na nás!“

Thrawn klepnul do interkomu. „Tady Thrawn,“ řekl nevzrušeně. „Přejděte na červený poplach a popište mi, co se děje. Pokud možno klidně.“

„Ano, pane.“ Rozsvítla se tlumená poplašná světla a Pellaeon zaslechl houkání varovných sirén, které k nim doléhalo z chodby. „Senzory zaznamenaly čtyři útočné fregaty Nové republiky,“ pokračoval Tschel stále ještě napjatým, ale teď už mnohem lépe ovládaným hlasem. „K tomu nejméně tři perutě stíhaček typu X-wing. Symetrické formace ve tvaru V se blíží po vektoru našich průzkumných lodí.“

Pellaeon tlumeně zaklel. Jediný hvězdný destruktork s převážně nezkušenou posádkou proti čtyřem útočným fregatám a jejich stíhacímu doprovodu... „Motory na plný výkon,“ křikl k interkomu. „Připravte se na skok do hyperprostoru.“ Vykročil ke dveřím –

„Zrušte ten rozkaz, poručíku,“ řekl Thrawn, stále ledově klidný. „Posádky stíhaček TIE do lodí; aktivujte deflektorní štíty.“

Pellaeon se k němu otočil. „Admirále –“

Thrawn ho zarazil zdvižením ruky. „Pojďte sem, kapitáne,“ poručil velkoadmirál. „Podíváme se na to, co říkáte?“

Zmáčkł tlačítko, a přehlídka umění rázem zmizela. Sál se proměnil v miniaturní můstek. Na stěnách a dvojitém kruhu displejů se zobrazily informace z kormidla, pohonných systémů a zbraní. Z volného prostoru se stal holografický taktický displej, v jehož rohu blikala koule označující útočníky. Nejbližší nástěnný displej uváděl odhad ETA dvanáct minut.

„Průzkumné lodě mají naštěstí dostatečný náskok, takže nejsou v ohrožení,“ poznamenal Thrawn. „Nuže. Pojďme zjistit, s kým máme tu čest. Můstku: nařídte třem nejbližším hlídkovým lodím, ať zaútočí.“

„Ano, pane.“

Na hologramu se tři modré tečky vychýlily z hlídkové linie, aby se střetly s útočníky. Pellaeon koutkem oka zahlédl, jak se Thrawn

předklonil v křesle, když útočné fregaty a doprovodné X-wingy zareagovaly a upravily kurz. Jedna z modrých teček pohasla –

„Výborně,“ poznamenal Thrawn a znovu se opřel. „To mi stačí, poručíku. Stáhněte zbylé dvě hlídkové lodě a nařídte plavidlům ze čtvrtého úseku, ať uhnou útočnickům z cesty.“

„Ano, pane,“ řekl Tschel zcela zmateně.

Pellaeon jeho zmatek velice dobře chápal. „Neměli bychom alespoň dát znamení zbytku flotily?“ navrhl a ve vlastním hlase uslyšel napětí. „*Death's Head* by tu mohla být za dvacet minut a většina ostatních lodí do hodiny.“

„Přivolat další lodě je to poslední, co právě teď potřebujeme, kapitáne,“ podotkl Thrawn. Když vzhlédl k Pellaeonovi, na rtech se mu usadil slabý úsměv. „Někteří z našich protivníků to možná přežijí, a my přece nechceme, aby se o nás Rebelie dozvěděla. Nebo snad ano?“

Otočil se zpátky ke svým displejům. „Můstku: proveďte obrat o dvacet stupňů na levobok a natočte nás velitelskou věží přímo proti útočnickům. Jakmile proniknou za vnější perimetr, čtvrtý úsek hlídkové linie se za nimi znovu zformuje a začne jim rušit vysílání.“

„A-ano, pane. Pane –?“

„Nemusíte rozumět, poručíku,“ řekl Thrawn ledově. „Jenom poslouchat rozkazy.“

„Ano, pane.“

Displeje ukázaly *Chimaeru*, jak se otáčí podle velkoadmirálových rozkazů, a Pellaeon se opatrně nadechl. „Obávám se, že tomu nerozumím ani já, admirále,“ promluvil. „Když se k nim natočíme velitelskou věží –“

Thrawn ho znovu umlčel zdvižením ruky. „Dívejte se a učte se, kapitáne. To stačí, můstku: zastavte obrat a udržujte polohu. Vypněte deflektorní štíty hangáru a zesilte všechny ostatní. Eskadry stíhaček TIE: jakmile to půjde, odstartujte. Vzdálíte se dva kilometry přímo od *Chimaery*, potom zamíříte ve volné formaci vstříc útočnickům. Plná rychlost, zónální útočný vzor.“

Počkal na potvrzení rozkazu a pak se podíval na Pellaeona. „Už tomu rozumíte, kapitáne?“

Pellaeon sešpulil rty. „Obávám se, že nikoli,“ přiznal. „Teď už je mi jasné, že loď jste otočil proto, abychom stíhačky kryli při opouštění hangáru, ale ten zbytek není nic jiného než klasický uzavírací manévr Marg Sabl. Na něco tak jednoduchého přece neskočí.“

„Naopak,“ opravil ho Thrawn chladně. „Nejenže na to skočí, ale také je to zcela zničí. Dívejte se, kapitáne. A učte se.“

Stíhačky TIE odstartovaly. Vyrazily pryč od *Chimaery*, pak se pomocí éterických kormidel prudce obrátily a prohnaly se kolem mateřského hvězdného destruktora jako sprška z jakési exotické fontány. Lodě útočníků si jich všimly a změnily kurz –

Pellaeon překvapeně zamrkal. „Co to u všech impérií provádějí?“

„Pokoušejí se o jedinou obranu proti Marg Sablu, kterou znají,“ řekl Thrawn, v jehož hlase zaznívalo nepřehlédnutelné uspokojení. „Anebo přesněji o jedinou obranu, které jsou z psychologického hlediska schopni.“ Kývl směrem ke svítící kouli. „Víte, kapitáne, té jednotce velí nějaký Elomin... a Elominové prostě nedokážou zvládnout nestrukturovaný útočný profil správně provedeného Marg Sablu.“

Pellaeon zíral na útočníky, jak se přesouvají do zcela neúčinného obranného postavení... a pomalu mu docházelo, co Thrawn právě udělal. „Ten útok hlídkových lodí před pár minutami,“ řekl. „Vy jste z *toho* dokázal poznat, že jsou to elominské lodě?“

„Studujte umění, kapitáne,“ řekl Thrawn téměř zasněně. „Když pochopíte umění jistého živočišného druhu, pochopíte i ten druh.“

Napřímil se v křesle. „Můstku: uveďte loď do plné rychlosti. Připravte se připojit k útoku.“

Za hodinu bylo po všem.

* * *

Dveře instruktážní místnosti se zavřely za velitelem perutě a Pellaeon se zadíval na mapu, která dosud svítila na displeji. „Vypadá to, že Obroa-skai je slepá ulička,“ řekl lítostivě. „V žádném případě nemůžeme postrádat tolik vojáků, kolik by taková pacifikace stála.“

„Prozatím ještě ne,“ souhlasil Thrawn. „Ale jen prozatím.“

Pellaeon se na něj přes stůl zamračil. Thrawn si pohrával s datakartou, zamyšleně ji třel mezi ukazovákem a palcem a zíral průzorem

na hvězdy. Na rtech mu pohrával zvláštní úsměv. „Admirále?“ zeptal se Pellaeon opatrně.

Thrawn se ohlédl a jeho svítící oči spočinuly na Pellaeonovi. „To je druhý dílek skládanky, kapitáne,“ řekl tiše a zvedl datakartu. „Dílek, který jsem hledal více než rok.“

Prudce se otočil k interkomu a klepl do něj prstem. „Můstku, tady velkoadmirál Thrawn. Spojte se s *Death's Head*; informujte kapitána Harbida, že dočasně opustíme flotilu. Ať pokračuje v taktickém průzkumu zdejších soustav a rabuje planetární databanky, kdekoli to půjde. Potom nastavte kurz k planetě zvané Myrkr – v navigačním počítači je její poloha.“

Můstek potvrdil rozkaz a Thrawn se otočil zpátky k Pellaeonovi. „Vypadáte bezradně, kapitáne,“ nadhodil. „Mám za to, že jste o Myrkru nikdy neslyšel.“

Pellaeon zavrtěl hlavou a neúspěšně se pokusil vyčíst něco z velkoadmirálova výrazu. „Měl bych?“

„Pravděpodobně ne. Zná ho jen málo lidí, převážně pašeráci a nespokojenci – prostě spodina galaxie.“

Odmělčel se, krátce upil ze šálku, který měl u lokte – podle vůně to bylo silné forvishské pivo – a Pellaeon raději zůstal zticha. Ať mu chce velkoadmirál sdělit cokoli, udělá to, až sám uzná za vhodné. „Na zmínku o něm jsem úplnou náhodou narazil asi před sedmi lety,“ pokračoval Thrawn a odložil šálek. „Mou pozornost tehdy upoutal fakt, že ačkoli je planeta obydlena nejméně tři sta let, Stará republika i Jediové ji vždycky nechávali na pokoji.“ Nepatrně povytáhl jedno modročerné obočí. „Co byste z toho usuzoval, kapitáne?“

Pellaeon pokrčil rameny. „Že je to nějaká hraniční planeta, někde moc daleko na to, aby se o ni někdo staral.“

„Velmi dobře, kapitáne. To byla i moje první domněnka... jenže tak to není. Myrkr se ve skutečnosti nachází pouhých sto padesát světelných let odsud – blízko naší hranice s Rebelií a hluboko v prostoru někdejší Staré republiky.“ Thrawn pohlédl na datakartu, kterou stále držel v ruce. „Ne, skutečné vysvětlení je mnohem zajímavější. A mnohem užitečnější.“

Pellaeon se na datakartu také podíval. „A to vysvětlení je prvním dílkem té vaší skládanky?“

Thrawn se na něj usmál. „Opět velmi dobře, kapitáne. Ano. Myrkr – anebo přesněji jeden z tamějších domorodých tvorů – je prvním dílkem. Druhým je svět zvaný Wayland.“ Zamával datakartou. „Svět, jehož polohu díky Obroanům konečně znám.“

„Blahopřeji,“ řekl Pellaeon, kterého najednou ta hra přestala bavit. „Smím se zeptat, co je to vlastně za skládanku?“

Z Thrawnova úsměvu přeběhl Pellaeonovi mráz po zádech. „Jediná skládanka, která stojí za sestavení, samozřejmě,“ odpověděl velkoadmirál tiše. „Úplné, totální a naprosté zničení Rebelie.“